

Gyimót Ágnes

1994. március 26-án, súlyos betegség után, 63 éves korában elhunyt egy olyan szakmabélink, aki tulajdonképpen, „par excellence” könyvtáros sohasem volt, egész felnőtt élete mégis a könyvtárosság jegyében telt el. Nagyon fiatalon, 1952-ben került első munkahelyére, a *Könyvbarát* című, az előző évben indult folyóirat szerkesztőségébe, ahol titkárként alkalmazták. A lap neve és szerkesztőgárdája az általa ott eltöltött 26 év alatt többször változott, de a viharok, majd a szélségszél idején is ő maga volt az állandóság. A kis szerkesztőségben kialakult munkamegosztás szerint bibliográfusi feladat is hárult rá: előbb névtelenül, majd az *A Könyvtáros* 1954. évi 5. számától kezdve asszonynevéen, ő jegyezte a napilapok és a folyóiratok könyvismertetései és irodalmi cikkeinek bibliográfiáját, amely hosszú éveken át az egyetlen analitikus feltárása volt a magyarországi recenzióknak és az irodalmi tanulmányoknak. A szakmához való kötődését azzal is erősítette, hogy az elsők között végezte el a Könyvtártudományi és Módszertani

Központ két és féléves, középfokú szaktanfolyamát. A hatvanas-hetvenes években nyelvtudását kamatoztatva egyre többször vállalta bolgár és szerbhorvát nyelvű szakszövegek és szépirodalom fordítását szerkesztőségeknek és kiadóknak.

Vágyai a sajtó felé irányították: 1978-ban pályamódosításra határozta el magát – bolgár nyelvű, illetve egy délszláv nemzetiségi lapunk szerkesztőségében dolgozott; utolsó aktív éveiben pedig a kiinduláshoz visszakanyarodva, a Lapkiadó Vállalat Sajtódokumentációjában tevékenykedett. Nyugdíjba vonulása után még közelebb került a könyvtárügyhöz: a Könyvtártudományi és Módszertani Központ szakkönyvtára és a *Könyvtári Figyelő* foglalkoztatta szakirodalmi referátumok és fordítások készítésével.

Elvesztését nemcsak folyóirataink gyászolják, az ötvenes-hetvenes évek könyvtáros nemzedékének ittmaradt tagjai pályatársuk sírjára a közös emlékekből fonnak életükben el nem hervadó koszorút. (G.)

Gyászoljuk...

1994. március 29-én türelemmel véselt szenvedés után elhunyt *dr. Sipos István*né – nekünk, kollégáknak, Zsóka – aki 1988. szeptember 15-én a Bródy Sándor Megyei Könyvtár igazgatóhelyetteseként ment nyugdíjba. 1961. szeptember 1-től dolgozott a könyvtárban, vezetői megbízatása előtt tájékoztató könyvtárosként végezte az olvasó-

szolgálati munkát. Soha nem ismert fáradtságot, ha kérdéseikkel hozzáfordultak a látogatók, s önzetlenül segített kollégáinak is. Kiépítette a pedagógiai szaktájékoztató rendszerét, könyvtári rendezvényeket szervezett, bibliográfiai kiadványokat szerkesztett, könyvtártörténeti dolgozatokat publikált.

Sokan emlékeznek rá az 1975-ben

rendezett egri könyvtáros vándorgyűlés szervezőjeként. Abban az évben alakult meg a Magyar Könyvtárosok Egyesületének megyei szervezete, melynek ettől az időponttól kezdve 1982-ig elnöke volt. Önzetlenül és fáradhatatlanul dolgozott a megye könyvtárosainak továbbképzéséért, a szakmai közösségi élet megteremtéséért.

Igazgatóhelyettesi megbízatását úgy értelmezte, hogy a korábbinál is nagyobb teljesítményt kell nyújtania. Minden feladatát felelősséggel és szakmai lelkesedéssel végezte. Közvetlenül irányította a speciális egységek, vagyis a helyismereti részleg, a zenei részleg, a közigazgatási szakkönyvtár és az idegen nyelvi részleg munkáját. Nevéhez fűződik a helyismereti tárgyszókatalógus újjáépítése, kibővítése, a megyei napilap repertorizálásának megindítása. Ezek a munkák történelem szakosként különösen vonzották. Sokat dolgozott a közigazgatási szakrészleg mai arculatának kialakításáért.

Nyugdíjba vonulása után sem szakadt

meg a kapcsolata az intézménnyel. Külön megbízás alapján fényképes adattárat készített a könyvtár régi és jelenlegi dolgozóiról, összeállította a megyei könyvtár alapításának 40. évfordulójára rendezett kiállítás forgatókönyvét, összegyűjtötte a dokumentumokat. Elvállalta a KKDSZ megyei irodavezetői megbízatását, s a tőle megszokott gondossággal intézte a kollégák szakszervezeti ügyeit.

*

Munkatársai becsülték, szerették önzetlenségéért, mindenkor példás munkájáért. A vezetésben igazi partner volt, aki a legkisebb ügyben is lelkiismeretesen járt el, szerette az őszinteséget, az egyenes beszédet. Tudtuk, hogy súlyos beteg, de bízunk benne, hogy szívós akarata meghosszabbítja az éveket. Sajnos nem így történt. Hiányozni fog családjának, kollégáinak, barátainak. Tevékeny élete után 1994. április 7-én a békési temetőben helyezték örök nyugalomra.

Orosz Bertalanné